

[Min. for tekn. samarbejde med udviklingslandene.] kan etableres fredelige forhold på kloden, så må det også betyde, at der skal skabes en udjævning af den kløft, den voksende kløft, der er mellem den rige del af verden og den fattige.

Hr. Per Møller var inde på spørgsmålet om oplysningsarbejdet, og her vil jeg gerne sige, at der måske er en vis afsvækkelse af oplysningsarbejdet på det brede folkelige grundlag, om man kan bruge det udtryk, men til gengæld er der en stærkere tendens til at arbejde med problemerne inden for skoler af enhver art. Det sidste synes jeg er meget glædeligt, for man kan i hvert fald roligt sige, at hvis man integrerer oplysning om udviklingslandenes forhold på en konkret måde i det stof, man arbejder med i skolerne, så sikrer man også en forudsætning for, at de unge går ud af skolerne og uddannelserne med et bedre grundlag til at vurdere disse ting på, end de ellers ville have.

For nogen tid siden kom der en betænkning fra planlægningsrådet for de højere uddannelser, som beskæftigede sig med de højere uddannelsers forhold til udviklingslandene. Det siges i denne betænkning, at det vil være meget ønskeligt, om man kan tilbyde danske studerende, som kan have brug for det, en særuddannelse, der sigter mod aktiv deltagelse i u-landsarbejdet. Jeg tror, vi skal være meget opmærksomme på de muligheder, der knytter sig til den højere undervisning af enhver art, og vi skal måske prøve på, om vi kan lægge almene kurser til rette, sådan at praktisk taget enhver, der tager en højere uddannelse, får tilbud om kursus, der beskæftiger sig med udviklingslandenes problemer. Det er altså igen et spørgsmål om at integrere. Med den udvikling, der er i gang, er det helt naturligt, at det ikke bare er dem, der på forhånd beslutter sig til, at de vil til udviklingslandene, der får tilbuddet, men også andre.

Hr. Skovmand var inde på spørgsmålet, om vi skulle sætte os et mål for 1980 på 1 pct., og han refererede til, at vi har målsætningen på 0,7 pct. for 1975. Målsætningen på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet drejer sig alene om de statslige ydelser. Jeg kan sige til nogle af dem, der har rejst dette spørgsmål, at deri indgår ikke de private kapitaloverførsler, som man har vendt sig imod, det er alene statslige ydelser, der er

tale om. Det kan godt være, at det vil være fornuftigt at fastsætte en målsætning for 1980 til den ene procent, men målsætningen på 0,7 pct., som nu er fremlagt, er den, der ligger i Pearsonrapporten, og som har fået almindelig international opslutning; denne målsætning bekender vi os til, og den går vi ind for igennem de programmer, der nu lægges for ydelser i de kommende år.

Der er enkelte ting af det, som i øvrigt er fremført fra hr. Morten Lange, hr. Sigsgaard og fru Hanne Reintoft, som jeg vil tage op i en mere samlet behandling.

Når man taler om private investeringer som noget, der betegner udbygning, en belastning af udviklingslandene og en forstærkelse af uligheden, så kan det måske være passende at minde om, hvad præsident Nyerere sagde for nogen tid siden i parlamentet i Tanzania. Han gennemgik netop alle de problemer, der melder sig for Tanzania i forbindelse med de forskellige bistandsformer, og kom også her ind på en vurdering af de private investeringer. Han siger følgende:

„Det spørgsmål, vi må stille os selv i hvert enkelt tilfælde, er, om vi opnår tilsvarende fordele. Når vi har fordele ved øgede beskæftigelsesmuligheder, voksende statsindtægter, en forøgelse af den rigdom, der produceres lokalt osv., så bør vi ønske privat foretagsomhed velkommen, lige så meget som vi ønsker lån fra venner i udlandet velkommen. Dette er et af de tilfælde, hvor vi må tage verden, som den er.“
Han føjer til:

„For at være sandt revolutionære må vi være absolut realistiske og benytte de muligheder, verden byder på.“

Det vil jeg meget lægge hr. Sigsgaard og fru Hanne Reintoft på sinde. Det kan ikke nytte noget at forestille sig en verden, der er helt forskellig fra den, der nu engang findes. Vi evner ikke, med de kræfter, vi har, at ændre fundamentalt på disse tilstande. Skulle vi af den grund sige: så træder vi ud af disse bistandsprogrammer, så kan vi ikke hjælpe til? Naturligvis må vi af al evne søge at fremme den udvikling, som vi bekender os til i målsætningen, for der er jo ikke nogen fundamental forskel på den målsætning, som vi har anført, og den, man har fra svensk side eller fra norsk side. Når vi i målsætningen siger, at det er vor opgave gennem